

Bolo to na neuverenie III.

Hrdzavý vlk

Do prázdnin sme sa zahryzli veľkým sústom. Mesiac júl bol už za polkou, slniečko príjemne hrialo a mamine sa od pondelka začala závodná dovolenka. Veľmi som sa na to tešila, lebo nám sľúbila, že nás vezme na kúpalisko. K moru sme sa tento rok opäť nedostali, lebo v marci bolo treba opraviť strechu na dome a tak nám peniažky na zvyš neostali. Avšak ocko vraví, že pre Slováka je najlepší relax v horách a keďže my v horách prakticky bývame, postavil nám stan na dvore a keď v noci neprší, dovoľia nám tam aj s maminou prespať. Dokonca nám dovoľia aj hosťovať kamarátov - minulý týždeň bola u nás na dve noci Lujza, no v sobotu musela odísť, lebo išli na dovolenku do Bulharska. Aspoň, že jej rodičia si to môžu dovoliť. V sobotu teda spala v stane Maja s dvojičkami - áno, hádate správne, Stellka sa s Amynkou už opäť kamaráti, vďaka čomu k nám na návštevu chodia už dve mĺkve ryby, nie jedna. Hoci musím povedať, že pobyt u babky na Slovensku im prospieva. Napriek tomu, že ich vety sú rovnako kostrbaté a neučesané, svoje myšlienky dokážu vyjadriť o pár sekúnd rýchlejšie a neboja sa otvoriť ústa.

V pondelok prísť vraj nemohli, lebo babka potrebovala pomôcť s vytrhávaním buriny v záhradke, tak poslali po pani poštarke list. Nehnevala sa, že to musela urobiť bez nároku na nejaký zárobok. Napokon, mala to po ceste. Mamina vyjadrila svoje nadšenie nad tým, že takisto ako naša Maja, ani ony telefón ešte nedostali a tak musia vymýšľať iné spôsoby ako komunikovať na diaľku. Doma nám to prišlo veľmi milé. V liste sa ospravedľovali, že dnes nemôžu prísť a prajú nám pekný deň. Ako nejaké anglické grófkky. Ich písomná komunikácia bola však ešte horšia ako hovorová. Vlasy mi stáli dupkom, keď som videla tie pravopisné chyby, avšak Maja si svoj list obhájila slovami, že je to ten najlepší, aký kedy dostala. Nečudujem sa jej - je totiž jediný, pokiaľ nerátam ten požvuchľaný zdrap papierka od neznámeho obdivovateľa, ktorý sa k nej dostal minulý rok v triede. Doteraz nevie, od koho prišiel a hoci má vraj nejaké tipy, rozhodla sa ich so mnou nezdieľať.

List od dvojčiek skončil zarámovaný vo farebnom krepovom papieri u Maji na skrini. Jej smútok nad premárneným dňom bez kamarátok sa snažila zahnať hrou s malými mačiakmi. Poviem vám, tie mikroskopické výkuky so zalepenými očami sa už pomaly začínajú podobať na svoju matku - výzorom, ale aj povahou. Z krabice vylezú kedy sa im zachce, poznajú všetky tajné vchody do domu a spávať vonku sa im rozhodne nepáči. Ocko im preto vyhotovil malý pelech v garáži. Dnes behajú kade tade po dvore a predbiehajú sa v tom, ktoré silnejšie zamňaučí. Osobne držím palce Cruelle, teda Johnatanovi. Svojim nezvyčajným výzorom si u mňa vydobil prvé miesto. Čo je najhoršie, s hrôzou postupne zisťujem, že ho začínam mať rada. A nielen jeho. Navonok som však nedala nič znať a naďalej som frľala na uhľové príšery.

Tak či onak, burinky v záhradke sa zrejme celý deň netrhali. O piatej poobede prišli dvojičky - neprišli, doslova pricválali ako na koni, neschopné dolapiť svoj dych.

„Majka, Majka! My našli starý vlk! V lese. Starý chorý vlk. Pod' pozrieť!“prekrikovali sa jedna cez druhú.

Maja zdvihla pohľad od starého Garfielda, ktorému momentálne robila kompletný servis škrabkania celého tela a nechápavo sa opýtala: „Našli ste v lese vlka?“

„Áno, áno! Pod!“

„Ale... to nemôžete len tak za ním ísť. Nebojíte sa ho? Čo keď vám ubíži?“ Maja sa ich snažila varovať.

„Ne, neublíži. On starý.“ Povedala Stella.

„A chorý. On nehýbe.“ Doplnila ju Amy. Teda, aspoň som si myslela. Nikdy som s presnosťou nevedela určiť, ktorá je ktorá. Avšak teraz som musela zakročiť. Nájsť v lese starého, chorého vlka predsa môže byť veľmi nebezpečné.

„Dievčatá, do žiadneho lesa sa nepôjde. Teda nie bez nejakého uja poľovníka. Ak je vlk starý a chorý, treba s ním niečo urobiť.“ Vyslovila som a ihneď som išla zavolať maminu.

„Dorka, on nehýbe.“ Zakričala za mnou Stella. Bolo mi to jedno. Naozaj netuším, čo tie deti v tom Anglicku učia, ale keď človek nájde v lese choré zviera, rozhodne by to mal nahlásiť či už na obecnom úrade, alebo u poľovníkov.

Mamina, bohužiaľ, číslo na žiadneho uja poľovníka v telefóne nemala a preto zavolała pánovi starostovi. Ten zalarmoval pána Bohuša a o 5 minút boli u nás. Na terénnom aute, s puškou a aj poľovníckym psom. Ak sa náhodou chorý vlk pohol, Barón ho vraj určite vystopuje.

Dvojičky sa po ňom ihneď rozbehli a chceli ho škrabkať. Nedal sa a začal brechať. Určite si uvedomoval vážnosť situácie, takto narýchlo ho brávali do lesa len kvôli urgentným situáciám.

Zrozumiteľne sme im vysvetlili, že psík sa teraz nedá hladkať, lebo je v práci a že nám musia vysvetliť, kde vlka videli, lebo môže byť nebezpečný pre iných ľudí. Protestovali, že ten vlk, ktorého videli, určite nie je nebezpečný, no nakoniec sa nám rozhodli cestu vysvetliť.

„My našli kríž a išli rovno. A potom, keď bol strom s smiešnym konár, my išli vpravo. A potom rovno a tam bol papanie pre jelenček a vlk.“

„Nie, ešte išli vľavo a vpravo.“ Opravila Amy Stellu. Nemalo to však žiaden efekt, keďže stromov so smiešnym konárom je v lese neúrekom a ani Boh nevie, ktorý konár sa zdal smiešny týmto dvom.

„Papanie pre jelenček?“ opýtal sa nechápavo pán poľovník.

„Krmelec.“ Odvetila pohotovo, takmer otrávene Maja. Ako, že tomu nerozumie? Veď je to absolútne logické.

„Viete čo dievčatká, zoberieme vás s nami a vy nám cestu ukážete, dobre?“ milo navrhol pán starosta.

„Dobre.“ Zaznelo jednohlasne.

Do auta nás naložili všetkých. Tvrdohlavo som chcela toho vlka vidieť a mamina nemohla Maju nechať samú doma. Navyše Maja rozumela mimozemskej reči najlepšie, čiže ak by vznikol nejaký problém, mohla by prekladať. Znamenalo to však, že na mojich kolenách sedela Amy, na maminých Maja a na Stelliných Barón. V kufri sa vraj nerád vozí, lebo raz si v hrboľatom teréne poriadne poodieral telo.

Išli sme ako som predpokladala. Za domom pani Kiabovej sme zabočili prudko doprava a vybrali sa strmým kopcom do lesa. Jamy v prašnej ceste spôsobovali, že sme na sedačkách skákali ako na trampolíne - občas si niekto udrel o strop hlavu, či narazil laktom do oka spolusediaceho. Dievčatá však z toho mali prenárannú zábavu. Smiali sa a výskali. Keď sme vošli do lesa, zazrela som na pánovi poľovníkovi isté znepokojenie. Báľ sa aj on chorého vlka? Môj strach bol veľmi veľký, ale myslela som si, že poľovníci sa zvieratiek v lese neboja.

Čoskoro auto zastalo a museli sme vystúpiť. „Ďalej sa už na kolesách nedostaneme.“ Vysvetlil nám pán starosta. „Pôjdeme pešo. Dievčatá, mohli by ste nás navigovať?“

Dvojičky na nás hodili vystrašený pohľad číslo štyri. Majsterka v odhadovaní týchto vyjavených očí ihneď uviedla veci na pravú mieru.

„Ukážete nám cestu?“ opýtala sa. „Kde ste videli vlka?“

„Vlka?“

„Vlk! Jasné.“ Vedenie prebrala Amy. V kútiku duše som sa modlila, aby to nedopadlo ako naposledy a nenašli sme vlka na zmrzline. Ktovie, ako by to dopadlo.

O pár minút sme zahli doprava. Nestál tam strom, so smiešnym konárom, ale so smiešnym koreňom, ktorý mu vytrčal až na povrch a formoval malú prírodnú mostík nad zemou. Dievčatá si pomýlili konár s koreňom. Práve v tej chvíli mi to došlo. Dobre som vedela, v akej časti lesa sa nachádzame a čo nájde, keď o pár krokov zahňeme doprava a potom doľava. Prišlo mi z toho veľmi teplo a vyschlo mi v ústach. Toto bude taký trapas ako hrom. Najhoršie bolo, že tu bol s nami okrem poľovníka a psíka aj pán starosta. Ten nám to snáď do smrti neodpustí. Túžila som sa prepadať pod zem, no nič som na sebe nedala znáť a kráčala som ďalej. Samozrejme, že bol vlk starý a nehýbal sa. *Panebože*. Potili sa mi dlane.

Zahli sme doprava a potom doľava. Pri krmelci za veľkým stromom čupel hrdzavý vagón, ktorý sa kedysi používal na prepravu dreva a keď sa koľajnice zrušili, vagón tu nechali. Verili by ste tomu? Celkom nehybne tam stál starý, chorý vlak.